

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové v právní věci

žalobce: **B. – s. s. s.r.o.**,
zastoupený advokátem Pavlem Jelínkem
sídlem Dražkovice 181, 533 33 Pardubice

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, IČ 75046962
sídlem Kolářská 13/451, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2017, č. j. 8571/1.30/16-4

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Žalobou napadené rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

1. Oblastní inspektorát práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj se sídlem v Hradci Králové (dále jen „oblastní inspektorát práce“) zahájil dne 31. 8. 2015 u žalobce, konkrétně na stavbě – Svitavy – Polyfunkční dům, Hybešova, 568 02 Svitavy (dále též „pracoviště“), kontrolu dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o inspekci práce“) v rozsahu dle § 3 zákona o inspekci

práce a dle § 125 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 3. 2017 (dále též „zákon o zaměstnanosti“), jejímž předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

2. Při výkonu práce byl dne 31. 8. 2015 a 4. 9. 2015 na pracovišti žalobce zastižena pan A. M., který v době kontroly pracoval jako jeřábník. Pan M. dne 4. 9. 2015 inspektorovi sdělil následující: „*Na stavbě provádím jeřábnické práce, jeřábem manipuluji s materiálem, přenáším veškerý stavební materiál (cihly, beton, železo). Tuto práci vykonávám pro firmu B. – s. s., s. r. o. Odpracované hodiny si eviduji sám a rovněž si hodiny eviduje firma B. – s. s. s.r.o., prostřednictvím hodin evidovaných firmou T. k., s. r. o. Po odsouhlasení hodin vystavím fakturu a potom mně firma B. – s. s., s. r. o., hodiny vykázané proplatí. K dnešnímu dni jsem dosud fakturu nevystavil, budu ji vystavovat koncem září 2015. Na hodinu mám sjednanou částku 150,- Kč. Práci pro firmu B. – s. s., s. r. o. Práci mi přidělil jednatel firmy B. – s. s., s.r.o., pan Ing. T. P., a to dne 17. 8. 2015. Výsledek práce kontroluje pan Ing. T. P., jednatel firmy B. – s. s., s. r. o. Odpracované hodiny, které si vedu, odsouhlasí pan Ing. T. P., jednatel firmy B. – s. s., s. r. o. Práci zde vykonávám od 17. 8. 2015, fakturu si vystavím sám a pak ji nechám proplatit. Na fakturu uvedu čisté hodiny a částku za odpracované hodiny. Práci společně se zaměstnanci firmy T. k., s. r. o., v případě poruchy jeřábu přijede zástupce firmy B. – s. s., s. r. o. Případnou reklamaci by řešila firma B. – s. s., s. r. o. Smlouva na užívání jeřábu je mezi firmou B. – s. s., s. r. o., a firmou T. k., s. r. o. Já vykonávám pouze práci. Jeřáb je majetkem firmy B. – s. s., s. r. o., smlouvu o pronájmu jeřábu na stavbě ve Svitavách jsem k dnešnímu dni neuzavřel. Na této stavbě budu pracovat asi do konce měsíce května roku 2016. S firmou B. – s. s., s. r. o., jsem žádný pracovněprávní vztah neuzavřel, pouze smlouvu o dílo ze dne 14. 8. 2015. Nástup do práce mi určil pan Ing. T. P. od 6.00 hodin a podle potřeby stavbyvedoucího – firma Ch. a T., práci do 18.00 hodin. Kontrola probíhá od firmy B. – s. s., s. r. o., každých 14 dní. Hodinu nástupu mi určil pan Ing. P. Náradí je firmy B. – s. s. s. r. o. Školení BOZP provedl stavbyvedoucí (firma Ch. a T., a.s.). Podepsal jsem pouze převzetí jeřábu.*“
3. Dále bylo zjištěno, že žalobce uzavřel již dne 13. 10. 2014 s panem M. smlouvu č. 05/2014 na jeřábnické práce na věžovém jeřábu MB 1030.1 na stavbě BD Chrudim – Na Špici. Na základě této smlouvy bylo fakturováno ještě 31. 6. 2015 (faktura č. 06/2015, 140 Kč x 248 hodin) a 31. 7. 2015 (faktura č. 08/2015 ze dne 31. 7. 2015 – pravděpodobně špatné číslo, faktura č. 8/2015 ze dne 31. 8. 2015 - 140 Kč x 118,5 hodiny, 140 Kč x 41 hodin). Smlouva o dílo č. 05/2015 byla uzavřena dne 14. 8. 2015 a na základě této smlouvy pan M. pro žalobce odpracoval v srpnu 2015 114,5 hodin, v září 2015 286,5 hodin, v říjnu 2015 341 hodin, v listopadu 2015 324 hodin, v lednu 2016 286 hodin, v únoru 2016 303,5 hodiny a v březnu 2016 96 hodin.
4. Jednatel žalobce dne 16. 9. 2015 inspektorovi sdělil, že „*pan M. vykonává pracovní činnost jako jeřábník, tj. vykonává jeřábnické práce ... Práci jsem určil já, a to, kdy měl nastoupit, kam měl nastoupit a co bude vykonávat. Práci vykonává denně, dle mého pokynu stavbyvedoucí určí, kdy má přijít na stavbu. Odpracované hodiny si vede pan A. M. sám, stavbyvedoucí odpracované hodiny odsouhlasí (dle mých pokynů stavbyvedoucí hodiny odsouhlasí) a na základě odsouhlasení pan A. M. vystaví fakturu, kterou následně proplatím. Na fakturě jsou uvedeny odpracované hodiny. Kontrolu práce provádí na základě mého pokynu stavbyvedoucí a v případě nějakých reklamací řeším vše já, jako jednatel firmy B. – s. s., s. r. o. Odměna je stanovena ve výši 150 Kč na hodinu, a to dle smlouvy o dílo č. 05/2015, ze dne 14. 8. 2015.*“

Pracovní stroj - jeřáb je přidělen firmou B. – s. s., s. r. o., je v našem vlastnictví. V případě, když pan A. M. nemůže práci vykonávat, pak je nabízen zaměstnancem naší firmy B. – s. s., s. r. o.“

5. Kontrolní zjištění byla shrnuta v protokolu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 18111/8.72/15-1 (dále též „protokol“). Protokol byl žalobci doručen dne 1. 10. 2015, přičemž žalobce proti kontrolnímu protokolu nepodal námitky, byť byl o této možnosti řádně poučen.
6. Vzhledem k výše uvedenému vydal oblastní inspektorát dne 29. 2. 2016 pod č. j. 3743/8.30/16-4 příkaz (§ 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „správní řád“), kterým byla žalobci za správní delikt podle § 140 odst. 1. písm. c) zákona o zaměstnanosti uložena dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokuta ve výši 60 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Proti příkazu podal žalobce odpor. Odporem se příkaz zrušil a bylo pokračováno ve správním řízení, v jehož průběhu byl vyslechnut též jednatel společnosti T. K., spol. s r. o., pan M. L., který uvedl, že T. K., spol. s r. o., měla na základě nájemní smlouvy č. 7/2015 zapůjčen jeřáb včetně obsluhy. Jeřáb se na pracovišti používal každý den, T. K., spol. s r. o., si najímala jeřáb včetně obsluhy, aby neměla zodpovědnost za jeřáb v případě nehody a nemusela řešit případné onemocnění zaměstnance obsluhujícího jeřáb.
8. Žalobce v průběhu správního řízení ústy svého jednatele T. P. korigoval své původní vyjádření a uvedl, že *„jsme přesvědčeni o tom, že předmět činnosti nenaplňuje skutkovou podstatu. Odkazujeme na judikát NSS, že se jedná o sezónní práce. Zaměstnávání takové osoby by bylo překážkou v podnikání a zásahem do základních svobod. Vztah mezi jeřábníkem a účastníkem probíhá tak, že na základě smlouvy o dílo je půjčen jeřáb a přidělen jeřábník. Práci zadává zákazník, který si jeřáb objednal a on taky kontroluje a zadává práci. Znaky závislé práce mezi jeřábníkem a účastníkem tu nejsou. Jeřábník nevykonává činnost jen pro jeden subjekt, ale pro více, znamená to, že splňuje znaky živnostníka. Zároveň si nese veškeré náklady na ubytování, dopravu, pracovní pomůcky jako typický podnikatelský subjekt...“*. Dále jednatel žalobce zdůraznil, že jeho *„živnost spočívá hlavně v tom, že opravuji, stavím a demontuji jeřáby. A také pronajímám jeřáby. Někdo po mně chce i jeřábníka, jiný jen stroj. Já toho jeřábníka celý měsíc nevidím, všechno si řídí oni, včetně jeho pracovní doby nebo výčetky, mně ji pouze pošlou a já ho na základě faktury vyplatím.“* Na dotaz oblastního inspektorátu, zda žalobce zaměstnává osoby, které mají jeřábnické zkoušky, jednatel žalobce odpověděl, že má tři zaměstnance s jeřábnickými zkouškami, neboť jakoukoliv manipulaci s jeřábem může provádět pouze osoba s jeřábnickými zkouškami. V současné době má „nasmlouvané asi dva nebo tři jeřábníky na smlouvu o dílo, existuje jedna společnost, která se tím přímo zabývá, od nich si jeřábníky žalobce občas půjčuje“.
9. Po provedeném dokazování oblastní inspektorát dospěl k závěru, že se v daném případě jedná o zastřený pracovněprávní vztah, resp. že byly naplněny definiční znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákoník práce“). Pan M. vykonával práci jeřábníka osobně, jménem žalobce, neboť to bylo v rámci jeho podnikatelské činnosti a na jeho zakázce. Tuto činnost vykonával dle pokynů žalobce, který určoval, kdy má být na pracovišti a jakou práci vykonávat. Své postavení jako podřízené vůči žalobci vnímal i pan M. Žalobce též nesl odpovědnost za práci pana M. vůči objednateli. Odměna byla panu M. vyplácena na základě odpracovaných hodin, kdy byla stanovena pevná částka za odpracovanou hodinu práce. Odměna tedy jednoznačně má znaky platu nebo mzdy. Evidenci odpracované doby

si vedl pan M. i žalobce, následně byla odsouhlasena a proplacena. Jeřáb byl pronajatý žalobcem třetí osobě, pan M. vykonával pouze práci, která odpovídala hlavní činnosti žalobce, pan M. se jeřáb nepronajímal a ani ho nevlastnil. Vkladem jeřábníka do tvrzeného obchodněprávního vztahu byla tedy jen jeho manuální práce a čas. Pan M. přitom vykonával v rozhodném období práci pouze pro žalobce (pan M. v daném období nepracoval pro jiného „odběratele“), po dobu několika měsíců (téměř denně), vykonával ji osobně, a pokud ji vykonávat nemohl, byl nahrazen zaměstnancem žalobce s jeřábníckými zkouškami. I ostatní subjekty pana M. nepovažovaly za samostatný subjekt. Nájemce jeřábu totiž požadoval od žalobce kompletní službu, tedy pronájem jeřábu včetně jeřábníka, přičemž nájemce jednoznačně uvedl, že by vady reklamoval přímo u žalobce. Dle správního orgánu orgán prvního stupně tedy smlouva o dílo měla plnit jediný účel, a to navodit dojem legality vztahů mezi žalobcem a panem M. založených smlouvou o dílo, a tím obejít ustanovení § 3 zákoníku práce. Skutečný stav je však zjevný. Pan M. pro žalobce vykonával závislou práci mimo pracovněprávní vztah.

10. Ze všech výše uvedených důvodů oblastní inspektorát dne 14. 10. 2016 rozhodl (rozhodnutí č. j. 3743/8.30/16-18), že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a to tím, že umožnil panu M. výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, když pan A. M. vykonával od 17. 8. 2015 do 9. 3. 2016 závislou práci – jeřábníka na stavbě polyfunkčního domu v ulici Hybešova ve Svitavách – mimo pracovněprávní vztah. Za shora popsané protiprávní jednání byla žalobci podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 60 000 Kč (tedy těsně nad spodní hranicí zákonem stanovené sazby /50 000 Kč až 10 000 000 Kč/).
11. Odvolání žalobce proti rozhodnutí oblastního inspektorátu Státní úřad inspekce rozhodnutím ze dne 10. 3. 2017, č. j. 8571/1.30/16-4, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

12. Proti rozhodnutí žalovaného (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) podal žalobce žalobu, v níž namítal, že činnost vykonávanou panem M. pro žalobce nelze považovat za závislou práci. Žalobce nezpochybňoval, že práci jeřábníka vykonával osobně pan M., zdůrazňoval však, že jeřábníkovi neuděloval žádné pokyny, pan M. pouze na stavbě kooperoval s dalšími osobami, tyto osoby však nebyly zaměstnanci žalobce. Pokud panu M. uděloval např. stavbyvedoucí určité pokyny, nelze takové jednání přičítat žalobci. Žalobce ani činnost pana M. nekontroloval. Mezi žalobcem a panem M. tedy neexistoval vztah nadřízenosti či podřízenosti. Existenci takového vztahu nelze dovozovat ani ze skutečnosti, že žalobce měl stanovenou pracovní dobu, neboť tato byla stanovena z důvodu nezbytnosti, jelikož jeřábník logicky musí spolupracovat s ostatními pracovníky. Taktéž odměna sjednaná za odpracované hodiny je v „*oblasti poskytování služeb zcela běžný způsob výpočtu odměny*“. Činnost pana M. pro žalobce nelze též hodnotit jako soustavnou, pro žalobce „*je požadavek na zajištění obsluhy jeřábu nárazový, jedná se o práce vázané na realizaci jednorázově získané zakázky*“ (jedná se o práce „*sezónní povahy*“), již vůbec pak nelze hovořit o ekonomické závislosti pana M. na žalobci, byť žalobce nečinil v žalobě sporným, že pan M. v době, kdy „*byl s žalobcem smluvně*

vázán, nevykonával práce pro jiného objednatele“. Tyto námitky vznášel žalobce již v odvolání, podle žalobce se s nimi však žalovaný přesvědčivě nevypořádal, provedené důkazy hodnotil v rozporu se zásadami ovládajícími správní řízení a nepřihlédl „*k modelu podnikání žalobce*“, „*kdy předmětem jeho činnosti je zejména stavění, pronájem a servis jeřábů, kdy zajištění obsluhy jeřábu je zcela okrajovou činností, kterou musí žalobce zajišťovat doplňkově a pod tlakem konkurence*“. Žalobce je přesvědčen, že nemůže být nucen uzavírat s jeřábníky pracovní smlouvy či dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr a trvá na tom, že může s jeřábníky uzavírat smlouvy o dílo. Postup správních orgánů je zásahem do smluvní autonomie a do práva na podnikání a nemůže být ospravedlněn ani odkazem na důvodovou zprávu k občanskému zákoníku či na ochrannou funkci pracovního práva, zvláště když nebylo v průběhu řízení objasněno, zda o takovou ochranu vůbec pan M. stojí. V neposlední řadě žalobce označil pokutu ve výši 60 000 Kč za nepřiměřenou a správním orgánům vytknul, že se „*nezabývaly veškerými aspekty daného případu*“ (neuvedl však již, jakými konkrétními „*aspekty daného případu*“ se správní orgány opomněly zabývat). Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení věci soudem

14. Předně soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, etc.) - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 55). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví*

vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech sp. zn. 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami¹ adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Z výše uvedených důvodů soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 - 48, bod 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016 - 46, bod 19, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 255/2015 - 45).

15. Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 - 49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).
16. Konečně je vhodné ve vztahu k soudnímu přezkumu uvést i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 - Fazia Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může

¹ Tyto námitky musí přitom uvedeny přímo v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Uvedení žalobních námitek v žalobě zásadně nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), než které je předmětem přezkumu soudem (rozhodnutí žalovaného). K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, rozsudek téhož soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, oba dostupné na www.nssoud.cz; tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07).

být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).

17. Nyní k samotnému přezkumu.
18. Nejprve soud uvádí, že zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů dosahuje takové úrovně, že o skutkovém stavu neexistují žádné důvodné pochybnosti. Jakékoli další dokazování (ať již v řízení před správními orgány nebo v řízení před soudem) by bylo dle názoru soudu zcela nadbytečné. Ostatně ani žalobce v průběhu řízení před správními orgány a v řízení před soudem žádné návrhy na doplnění dokazování nepředložil. Soud proto na skutkové závěry správních orgánů (které byly stručně shrnuty i v narativní části odůvodnění tohoto rozsudku) jako na správné a úplné odkazuje a ztotožňuje se s nimi. Stejně tak se soud zcela ztotožňuje s právním hodnocením věci ze strany správních orgánů a opět na jejich závěry odkazuje. K věci samé považuje soud (s ohledem na shora popsané principy soudního přezkumu) za vhodné uvést stručně pouze následující:
19. Správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 zákona o zaměstnanosti. Podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti se za správní delikt uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 50 000 Kč.
20. Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální práci rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.
21. Ohledně vymezení pojmu závislé práce a pojmu pracovněprávní vztah zákon o zaměstnanosti odkazuje na zákoník práce. Závislou prací je podle § 2 odst. 1 zákoníku práce práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle § 2 odst. 2 téhož zákona musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.
22. Podle § 3 zákoníku práce závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.
23. Žalobce byl potrestán za to, že umožnil panu M. výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, když pan A. M. vykonával od 17. 8. 2015 do 9. 3. 2016 závislou práci – jeřábíka na stavbě polyfunkčního domu v ulici Hybešova ve Svitavách – mimo pracovněprávní vztah. Klíčovým pro posouzení, zda se žalobce tohoto deliktu

dopustil, je charakter práce, kterou pan M. vykonával. Ostatní otázky jsou z hlediska rozhodovacích důvodů irelevantní.

24. Vymezením znaků závislé práce ve světle právní úpravy účinné od 1. 1. 2012 se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, publ. pod č. 3027/2014 Sb. NSS. V tomto rozsudku vymezil znaky, jež musí být naplněny, aby se dalo hovořit o závislé práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou: 1. soustavnost, 2. osobní výkon práce a 3. vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem (kdy je práce vykonávána jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů). Nejvyšší správní soud konstatoval, že společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.
25. Naproti tomu výše citované ustanovení § 2 odst. 2 zákoníku práce neobsahuje definiční znaky závislé práce, nýbrž povinnosti, které zaměstnavateli na základě výkonu práce vznikají, resp. podmínky, za nichž má být závislá práce vykonávána. Tyto podmínky nejsou samostatnými znaky závislé práce, jsou však významnými vodítky, na základě nichž lze usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny. Kupříkladu pobírání odměny za práci nepatří mezi obligatorní znak závislé práce, na jejím základě však lze existenci závislého postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli prokázat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 6 Ads 46/2013 a sp. zn. 2 Ads 33/2015).
26. Pro zhodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o výkon závislé práce, je třeba posoudit všechny znaky závislé práce. Pokud správní orgány prokážou naplnění veškerých znaků plynoucích z § 2 odst. 1 zákoníku práce, půjde o výkon závislé práce i tehdy, neposkytuje-li zaměstnavatel svému zaměstnanci za jeho práci mzdu, plat či odměnu, případně nehradí-li zaměstnavatel náklady spojené s výkonem práce zaměstnance, či odmítá-li zaměstnavatel přijmout odpovědnost za práci vykonanou zaměstnancem, anebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě, jak vyžaduje § 2 odst. 2 tohoto zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015 – 27).
27. Správní orgány se jednotlivými aspekty činnosti, kterou pan M. pro žalobce vykonával, zabývaly z hlediska shora popsaných judikатурních závěrů a dospěly k závěru, že šlo o práci závislou. Soud se s takovým posouzením věci (které shrnul pod bodem 9 odůvodnění tohoto rozsudku) ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a dodává následující:
28. V daném případě není sporu o tom, že pan M. vykonával práci jeřábníka osobně (nepoužíval k plnění úkolů další osoby). Ostatně ani žalobce v žalobě naplnění tohoto znaku závislé práce žádnou námitkou nezpochybnil.
29. Pokud jde o soustavnost, je třeba zdůraznit, že tento znak je dle ustálené soudní praxe zkoumán proto, aby byla odlišena závislá činnost (respektive nelegální práce) od jednorázové či příležitostné spolupráce, při níž jen těžko může mezi zaměstnavatelem a

zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti. V daném případě nemůže být pochyb o tom, že spolupráce mezi žalobcem a panem M. nebyla jednorázová či pouze příležitostná. V průběhu správního řízení bylo zjištěno (a tato skutková zjištění nebyla žalobce zpochybněna), že žalobce s panem M. uzavřel již dne 13. 10. 2014 smlouvu č. 05/2014 na jeřábnické práce na věžovém jeřábu MB 1030.1 na stavbě BD Chrudim – Na Špici. Na základě této smlouvy bylo fakturováno ještě 31. 6. 2015 (faktura č. 06/2015, 140 Kč x 248 hodin) a 31. 7. 2015 (faktura č. 08/2015 ze dne 31. 7. 2015 – pravděpodobně špatné číslo, faktura č. 8/2015 ze dne 31. 8. 2015 - 140 Kč x 118,5 hodiny, 140 Kč x 41 hodin). Smlouva o dílo č. 05/2015 byla uzavřena dne 14. 8. 2015 a na základě této smlouvy pan M. pro žalobce odpracoval v srpnu 2015 114,5 hodin, v září 2015 286,5 hodin, v říjnu 2015 341 hodin, v listopadu 2015 324 hodin, v lednu 2016 286 hodin, v únoru 2016 303,5 hodiny a v březnu 2016 96 hodin. Z výše uvedeného je zřejmé, že pan M. pro žalobce vykonával práci jeřábníka dlouhodobě, na základě smlouvy o dílo ze dne 14. 8. 2015 pak pracoval pro žalobce 8 měsíců. Na stavbu docházel pravidelně ve stanovenou pracovní dobu (srov. bod 5 smlouvy o dílo ze dne 14. 8. 2015), přičemž jeho pracovní doba (odpracované hodiny) byla předmětem evidence (viz výpověď svědka M. L. na listu číslo 11 správního spisu, článek V bod 10 nájemní smlouvy č. 7/2015 ze dne 10. 8. 2015, vyjádření jednatele žalobce a pana M. zachycené v kontrolním protokolu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 18111/8.72/15-1, faktury vystavené panem M. za jednotlivé měsíce apod.). Tyto okolnosti pro závěr o soustavném charakteru práce vykonávané panem M. pro žalobce postačují (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017 - 30, bod 17, či rozsudek ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 391/2017 – 57, bod 38).

30. Ke třetímu znaku soud nejprve uvádí, že vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, bod 25). Jak plyne z vyjádření pana M. (viz bod 2 odůvodnění tohoto rozsudku), tento jednoznačně vnímal své postavení jako podřízené vůči žalobci. Dále je třeba znovu zdůraznit, že to byl žalobce, kdo poskytl jeřábníkovi klíčový prostředek, bez něhož by pan M. nemohl svou činnost vykonávat - jeřáb. Pan M. jeřáb nevlastní, pokud tedy chce pracovat jako jeřábník, musí nezbytně přistoupit na smluvní podmínky toho, kdo jeřáb vlastní. Žalobce a pan M. se objektivně fakticky nenacházeli v postavení dvou rovnocenných obchodních partnerů. Pro pana M. (který se v současnosti nachází v úpadku – srov. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. KSPA 53 INS 5719/2018) nebyl vztah založený smlouvou o dílo (na rozdíl od žalobce) zjevně výhodný. Žalobce uzavíráním smluv o dílo s jeřábníky přenáší riziko na osoby, jež pro něj vykonávají závislou práci (nebezpečí pracovních úrazů a škod na životě, sociální riziko apod.). Na nelegálně zaměstnané osoby se dále nevztahuje ochrana upravená pracovněprávními předpisy a tyto osoby tak např. nejsou chráněny pro případ pracovního úrazu, nevztahuje se na ně maximální pracovní doba, povinné přestávky atd. Naopak žalobce získal řadu neoprávněných výhod oproti ostatním subjektům působícím na trhu a postupujícím v souladu s právem. Těmito výhodami jsou např. nižší cena poskytované práce, větší flexibilita při nabírání pracovníků a také při jejich „propouštění“.
31. Dále je třeba zdůraznit, že to byl žalobce, kdo poskytl pro práci jeřábníka svůj kapitál, hmotné i nehmotné prostředky, vytvořil pro ni předpoklady a nesl riziko neúspěchu. Pan

M. nemohl jednat na svůj účet a získávat ze své práce jiné ekonomické výhody než ty, jež mu poskytl žalobce.

32. Pokud jde o další objektivní skutečnosti, z nichž lze dovodit existenci vztahu nadřízenosti a podřízenosti, pak to je pobírání odměny. Pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů. Pan M. v daném případě za vykonanou práci pobíral odměnu, která navíc byla určována způsobem běžným při odměňování osob v pracovněprávním vztahu. Vzhledem k tomu, že v rozhodné době pan M. nevykonával práce pro jiný subjekt, byla tato odměna sine dubio významným zdrojem příjmů pana M. Z konstrukce odměny (hodinová) je též zjevné, že žalobce na sebe v plné míře převzal hospodářské riziko (ve smyslu nedosažení předpokládaných výsledků podnikání), neboť výši odměny stanovoval pouze dle počtu odpracovaných hodin bez ohledu na zisk z realizované zakázky, přičemž pan M. se po dohodnutou dobu zřekl možnosti využívat šance, které mu nabízí trh práce, neboť po výše uvedenou dobu pracoval v rozsahu stanovené pracovní doby pouze pro žalobce (což opět nebylo sporováno).
33. Pan M. vykonával práci v rámci podnikatelské činnosti žalobce a na jeho zakázce (jeho jménem) a i z pohledu třetích osob (T. K., spol. s r. o.) se pan M. jevil jako osoba vystupující jménem žalobce (jeho zaměstnanec), neboť jeřáb byl pronajímán včetně obsluhy. Pokud pan M. nemohl z objektivních důvodů práci vykonávat, nastoupil na jeho místo zaměstnanec žalobce (viz vyjádření jednatele žalobce citované pod bodem 4 odůvodnění tohoto rozsudku).
34. Soud též souhlasí se správními orgány, že pan M. vykonával práci (kterou rozhodně nelze označit za sezónní, neboť není vykonávána pouze v určitém období roku) podle pokynů žalobce, byť je třeba akcentovat, že povinnost dbát pokynů není možné coby rozhodné kritérium přeceňovat, jelikož je zřejmé, že povinnost „dbát pokynů“ má např. i každý řemeslník, vykonávající činnost na základě živnostenského oprávnění, který musí respektovat pokyny objednatele (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, čj. 6 Afs 278/2016-54, bod 25, či rozsudek ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 Afs 166/2017 – 29, bod 28). Žalobce panu M. určil den nástupu do práce, místo výkonu práce a druh práce a poskytl mu pracovní nástroj – jeřáb. Dále žalobce určil, že pan M. je povinen dodržovat pracovní dobu a evidovat odpracované hodiny práce (viz smlouvu o dílo ze dne 14. 8. 2015). Pan M. tedy zjevně nebyl schopen (oprávněn) rozhodovat o všech organizačních a technických podmínkách výkonu dané činnosti, tedy zejména o tom, v jaké době a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě apod. Přitom právě jedním z rozlišujících znaků výkonu samostatné činnosti a výkonu závislé práce je prvek samostatnosti (srov. opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016-54, bod 25). Jak pan M. uvedl v průběhu kontroly, žalobce též jeho práci kontroloval.
35. Lze tedy shrnout, že postavení žalobce bylo ve vztahu s panem M. dominantní a faktické postavení pana M. se nijak nelišilo od postavení zaměstnanců žalobce, kteří v případě absence pana M. práci jeřábníka vykonávali (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015- 27, bod 22).

36. Nic závadného neshledává soud ani na podpůrných argumentech správních orgánů a odkazech na důvodovou zprávu k o. z. či na principy pracovní práva. Obecně totiž skutečně platí, že práce jako plnění smlouvy o dílo se od práce poskytované zaměstnancem na základě pracovní smlouvy liší zejména tím, že podle smlouvy o dílo vykonává zhotovitel činnost samostatně, podle vlastního rozvrhu, s vlastními prostředky a na vlastní riziko, nepodléhá ani soustavnému dozoru, ani řízení objednatele. Správně též bylo připomenuto, že pracovněprávní vztahy sice jsou coby vztahy soukromoprávní povahy primárně založeny na respektování smluvní volnosti účastníků pracovněprávního vztahu (zaměstnanec-zaměstnavatel), nicméně smluvní svoboda stran je v pracovněprávních vztazích významně omezena, a to za účelem zajištění zvláštní zákonné ochrany zaměstnance. Jde o jeden ze základních účelů a cílů pracovního práva, který byl navíc později v zákoníku práce vyjádřen výslovně. Ochrana zaměstnance v pracovněprávních vztazích je zakotvena rovněž v čl. 28 Listiny, který zaměstnancům výslovně garantuje právo na spravedlivou odměnu za práci a na uspokojivé pracovní podmínky. Podle ustálené judikatury se přitom základní práva neuplatňují pouze vůči státu, ale působí rovněž zprostředkovaně skrze jednotlivé normy podústavního práva tak, že "prozařují" podústavním právem [nález sp. zn. I. ÚS 185/04 ze dne 14. 7. 2004 (N 94/34 SbNU 19) či nález sp. zn. Pl. ÚS 20/15 ze dne 19. 7. 2016]. Soudy jsou přitom povinny toto prozařování pečlivě vážit a brát v potaz tak, aby při výkladu či aplikaci norem podústavního práva zároveň chránily základní práva, jak je stanoveno v čl. 4 Ústavy [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 83/06 (citován výše), bod 183]. Česká republika se navíc i na mezinárodním fóru zavázala k tomu, že bude respektovat právo každého člověka na bezpečné a zdravotně nezávadné pracovní podmínky, jak plyne z čl. 7 písm. b) Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech (č. 120/1976 Sb.). I těmto požadavkům odpovídá úprava pracovních podmínek v zákoníku práce a v dalších právních předpisech, které stanoví sankce za nerespektování standardů a požadavků v oblasti pracovního práva.
37. Lze tedy uzavřít, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a to tím, že umožnil panu M. výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, když pan A. M. vykonával od 17. 8. 2015 do 9. 3. 2016 závislou práci (jeřábníka) na stavbě polyfunkčního domu v ulici Hybešova ve Svitavách – mimo pracovněprávní vztah.
38. Obstát nemůže ani námitka žalobce, že závěry správních orgánů kolidují s principem smluvní autonomie a odporují článku 26 odst. 1 Listiny. Judikatura Ústavního soudu z čl. 1 odst. 1 Ústavy ve spojení s čl. 2 odst. 3 Listiny dovedla subjektivní právo jednotlivce na svobodné jednání v zákonných mezích [srov. nález sp. zn. I. ÚS 557/05 ze dne 24. 7. 2007 (N 116/46 SbNU 99); nález sp. zn. III. ÚS 3333/11 ze dne 26. 9. 2013 (N 168/70 SbNU 563) či nález sp. zn. II. ÚS 2124/14 ze dne 26. 1. 2016]. Smluvní volnost je tedy limitována, přičemž její hranicí je v projednávané věci zákon, který stanoví, že (§ 3 zákoníku práce) závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Ze stejných důvodů nedošlo ani k nepřipustnému zásahu do práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Právo na podnikání je právem podmíněným, jehož se lze dle článku 41 odst. 1 Listiny dovolávat jen v mezích zákonů, které je provádějí (srov. sp. zn. Pl. ÚS 4/95, publ. pod č. 168/95 Sb.). Je právem omezitelným, neboť dle článku 26 odst. 2 Listiny je pro výkon určitých činností zákonné omezení výslovně dovoleno. V projednávané věci bylo omezení práva na podnikání v

souladu s ústavním pořádkem ČR (čl. 4 odst. 4 Listiny) provedeno zákonem, a to takovým způsobem, aby bylo současně šetřeno podstaty a smyslu omezovaného práva (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2001, sp. zn. II. ÚS 304/98, usnesení ze dne 19. 12. 2016, sp. zn. I.ÚS 2710/16, či usnesení ze dne 12. 11. 1998, sp. zn. III. ÚS 310/98). V případě žalobce o zásahu do podstaty práva na podnikání hovořit nelze, neboť jeho oprávnění provozovat činnost zapsanou v obchodním rejstříku nebylo postupem správních orgánů zpochybněno (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2008, sp. zn. II. ÚS 698/07, či ze dne 5. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 168/02). Žalobce se tedy mýlí v tom, že správní orgány musí zohlednit model jeho podnikání. Naopak, žalobce je povinen přizpůsobit své podnikání (kogentní) zákonné úpravě, kterou je vázán i soud (čl. 2 odst. 3 a čl. 95 odst. 1 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny a § 79 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů). Takové přizpůsobení nepochybně žalobce zásadně nepoškodí, neboť již v současné době má tři zaměstnance, kteří mají jeřábnické zkoušky (nikdo jiný ostatně ani nemůže s jeřábem manipulovat a bez těchto zaměstnanců by žalobce svou podnikatelskou činnost nemohl vykonávat), přičemž žalobce nemusí s dalšími jeřábníky uzavírat pracovní smlouvu, může využít i dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr.

39. Soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce, že došlo uložení sankce v nepřiměřené výši. Z judikatury správních soudů plyne, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 /N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb./, nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 /N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb./). Z citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu dále vyplývá, že aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Podle § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti se při určení výše pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2008, čj. 4 As 37/2007 - 119). Jde-li o následky správního deliktu, trestněprávní doktrína je definuje jako ohrožení nebo porušení zájmů, které jsou jeho objektem, tj. zájmů, k jejichž ochraně zákonná skutková podstata správního deliktu slouží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000 - 73, č. 583/2005 Sb. NSS). Z hlediska určení výměry pokuty je pak nutno hodnotit nejen jaké následky byly správním deliktem způsobeny, ale též jakou měly intenzitu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 25/2006 - 78, z poslední doby srov. např. rozsudek téhož soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014 - 52). Z prvostupňového rozhodnutí (str.11 až 12) i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného (strana 16 až 18) je patrné, že správní orgány se všemi výše uvedenými okolnostmi zevrubně zabývaly, soud se jejich úvahami plně ztotožňuje a odkazuje na ně. Ostatně žalobce v žalobě neuvedl, jakou konkrétní okolností se správní

orgány opomněly zabývat. Jeho obecná námitka proto mohla být vypořádána obecně. K výši sankce je dále nutno uvést, že žalobci byla opakovaně (viz např. list číslo 14 správního spisu) dána možnost vyjádřit se ke svým majetkovým poměrům tak, aby pro něj sankce nebyla likvidační. Vzhledem k tomu, že žalobce této možnosti nevyužil, stanovil oblastní inspektorát výši pokuty na základě vlastní analýzy majetkových poměrů žalobce, přičemž vycházel z informací z veřejně přístupných zdrojů. Takový postup je zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publ. č. 2092/2010 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 - 53, bod 59). Navíc sankci uloženou pouze těsně nad spodní hranicí zákonem stanovené sazby nelze než hodnotit jako mírnou. Taková sankce z povahy věci likvidační účinky mít nemůže (a proto nebylo třeba se případným likvidačním účinkem zabývat /srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008/). Pro úplnost je možno na tomto místě dodat, že Nejvyšší správní soud v minulosti dospěl k závěru, že i částka 100 000 Kč obecně nepředstavuje v podnikatelské sféře částku, která by měla likvidační charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014 - 41, bod 38).

IV.

Závěr a náklady řízení

40. Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
41. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 19. března 2018

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu